

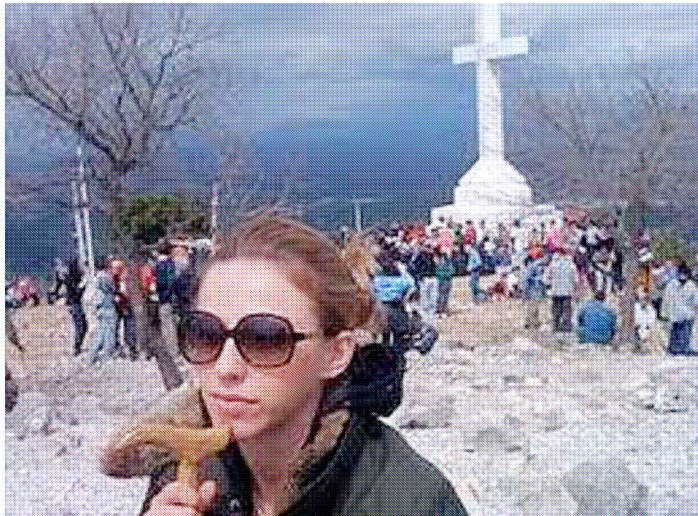
Mladá žena Anna – příběh o velkém Božím milosrdenství

Anna Gołędzinowska sa narodila v 1982 roku. Po smrti svojho otca v desiatich rokoch ju začali postupne vychovávať ulice Varšavy. Krádeže, drogy, pokus o samovraždu... Útekom do raja mala byť cesta do Talianska. Sľubovali jej, že bude hviezdou Milánskych agentúr módy. Namiesto toho padla za obeť organizácii obchodujúcej so ženami. Po bravúrnom úteku „z nočnoklubového väzenia“, sa jej podarilo odraziť od dna. Stala sa modelkou a hviezdou Talianskej televízie. Po obrátení v Medžu-gorí ostala tam a po dvoch rokoch, nateraz, aj žije s komunitou rehoľných sestier.

Anna před obráčením

Anna po obráčení

(Otázky Anne Gołędzinowskiej kładzie redaktor Marcin Jakomowicz - Gość Niedzielny č. 13/2012)

Prečo začínaš autobiografiu scénou nezvykle brutálneho znásilnenia pri Turíne?

To bolo rozhodnutie talianskeho vydavateľa. Povedal, že dnes sa predáva násilie a umiestnil tú ostrú scénu na začiatku...

Viem pochopiť, že si prepáčila otcovi – alkoholikovi, či mame, ktorej boli odobraté rodičovské práva. To je prirodzený reflex. Ale ako odpustiť chlapovi, ktorý ťa tak pokoril?

Inej cesty niet. Iba odpúšťaním sa môžeme oslobodiť od nenávisti, od zlých spomienok. Kniha už bola pripravená do tlače, keď vydavateľ povedal: „Anna, choď do Medžugorja. Po návrate budeš chcieť v tej knihe niečo zmeniť“.

„Dobre – odpovedala som – pôjdem“. Nevidela som ani Máriu, ani vibrujúce slnko. Napriek tomu táto cesta zmenila môj život. Pred dvoma rokmi, vysoko na vrchu Kri-ževac (došla som tam ledva živá od vyčerpania) sadla som si a počula som v srdci naliehavý hlas:

„Odpusť všetkým. Rodičom, „ujom“, ktorých pozývala domov tvoja mama a ktorí ťa zneužívali ako dieťa. Všetkým.“ A povedala som nahlas dve slová: „Odpúšťam vám.“ A stalo sa čosi neuveriteľné: moje tvrdé, cynické srdce sa rozletelo na kúsky. Cítila som, akoby praskla nejaká škrupina. Aká úľ'a-va! Utekala som do spovednice. Bol to taký pocit, ako keby si sa prejedol a náhle všetko vyvrátil. Cítila som sa čistá. Mohla som začať od nuly.

Pred touto skúsenosťou si sa usilovala niekedy odpustiť? Sama od seba?

Nie, nikdy. Pestovala som si zranenia. Až na Križevci som počula v srdci: „Musíš milovať svojho nepriateľa.“ Až vtedy ma osvietilo...

Zopár tých nepriateľov by sa našlo...

Áno. Kedysi. Teraz už nie sú nepriatelia.

A „impresario“, ktorý mal tínedžerke zabezpečiť prácu modelky a vyviezol ťa do verejného domu?

Odpustila som mu. Skutočne. Pre neho bol najväčším trestom pohľad jeho dcérky na to, čo si pre-čítala v novinách, že oco predával dievčatá do talianskych bordelov.

Plynú týždne, mesiace, roky, vracajú sa spomienky. A čo, treba si každý deň pripomínať: „Odpúšťam“? Deň čo deň?

U mňa raz stačilo. Možno preto, že Ježiš videl, že som tie slová vyslovila z celého srdca.

Nemala si voči Bohu výčitky? Kvôli nočnej more z detstva? Kvôli brutálnemu životu na uli-ci, ktorý ťa priviedol k pokusu o samovraždu? Kvôli smrti otca? Kvôli tomu, že od detstva boli okolo teba chlapi, ktorí špekulovali, ako ťa zneužiť?

Je to divné: kým som nepoznala Pána Boha, samozrejme som ho obviňovala. Teraz viem, že je ne-vinný. Vieš, ja už neobviňujem ani svoju mamu: veď aj ona má svoju smutnú, zranenú minulosť. Ne-vedela nám dať lásku, lebo sama ju od rodičov nedostala.

Na stretnutiach s mládežou prosím: „Zavolajte jed-nej osobe, ktorá vám ublížila, a prepáčte jej. Robíte to kvôli sebe samým, lebo vtedy si očist'ujete srd-cia.“

Nemyslia si, že si sa zbláznila?

Nie. Takých bláznov, ako som ja, je mnoho. Do sa-motného Medžugoria prišli pred rokom dva milióny ľudí.

Ale nie všetci ostali na dva roky...

To je pravda (*smiech*). Ale ja som nebola v stave vrátiť sa do Milána. Do toho pekla šoubiznisu. Vrá-tila som sa, ale bolo to privčas. Prvé dni boli straš-né. Sedela som doma, pozerala do stropu. Upadla som do depresie. Tri dni som nevstávala z postele. Hovorila som kolegovi o Božej láske, o sile odpus-tenia, a on sa po dvoch hodinách ozval: „Anna, čo ti tam (*v Medžugorí*) dávajú fajčiť?“ (*smiech*). Som tam už deväť mesiacov.

Naozaj, čo ti tam vlastne dávajú?

Ticho, pokoj, sviatosti. Kto neskúsil, čím je modlit-ba, nevie, o čom hovorím. Ja som cez modlitbu do-stala odpovede na všetky svoje otázky. Najväčšou ťažkosťou s nasledovaním Ježiša je to, že On od nás nič nežiada. Pokorne čaká a nevchádza v topánkach. Čaká, kým zariskuješ a hodíš sa mu okolo krku. Vieš, ja mám teraz sto domov, sto bratov, sto sestier. Ak sa niekto pýta, koľko mám rokov, tak odpove-dám, že deväť mesiacov...

Hovoriš o sebe „bývalá modelka“. Nie je ti clivo, ľúto po sláve, po peniazoch, po lesku?

Nie. Keď umierala sestra môjho chlapca, prišiel Silvio Berlusconi (Anna je snúbenica jeho synovca, po-zn.redaktora), padol na kolena pred posteľou rakovinou zničenej dievčiny vážiacej 27 kíl a plakal ako decko. Vi-dela som, že celé jeho bohatstvo je ni-čím. Bol biedny ako všetci.

Naozaj nemáš výčitky voči Bohu, že ťa previedol cez peklo? To je na-koniec titul tvojej knihy...

Nemám. Dnes viem, že utrpenie ne-vzdialuje od Boha. Čím bol môj príbeh oproti tomu, čo vytrpel Ježiš na kríži?

Modlíš sa za svojich „ujkov“, za klientov verejného domu, do ktorého si sa dostala, za chlapa, ktorý ťa znásilnil pri Turíne?

Áno. Keď sa vracajú zlé spomienky, ihneď začínam šeptať: „Ave, Mária“...

Keď som k tebe cestoval, vedľa mňa sedela mladučka blondínka. Išla vlakom na casting mo-deliek. Napadlo mi, či by cerila svoje krásne zúbky, keby poznala tvoj príbeh?

Vieš, čo je na takejto kariére najpríťažlivejšie? Zdá sa ti, že nič nedosiahneš, nezvládneš „vysoké prahy“, a náhle končíš na obáľkach novín... Keď stretnem takéto dievčatá, hovorím: „Máte sen, choďte za ním. Kým som, aby som mala hovoriť, čo majú v živote robiť? Ale keď sa po niekoľkých rokoch budete cítiť osamotené (a uvidíte, že tak bude!), lebo nikoho okolo vás nebude zaujímať, ako sa cítite, keď budete konať unavené, keď budete pracovať po dvadsať hodín, a preto vám dajú drogy, keď budete vychádzať z domu so strojeným úsmevom a rozhodnete sa nakoniec skočiť z okna, naj-skôr sa pozrite na nebo. Tam je váš Otec.“

A veria ti?

Neviem. Keby pred niekoľkými rokmi niekto vykladal takéto „bájkky“ mne, chytla by som sa za hlavu: „Čo to trepe?“ Ale ak o tom nikto nebude hovoriť, tak za päť rokov tie dievčatá nebudú ve-dieť, koho prosiť o pomoc...

Tvoj opis sveta talianskeho šoubiznisu nevyzerá selankovo. Nočné kluby, žúry, kokaín, zra-da, pohrdanie, sexuálne deviácie, depresie, násilie... Je Miláno naozaj takým Babylonom?

Ten, ktorý som poznala, nemá veľmi veľa spoločného s čistotou... Čo z toho, že som mala množ-stvo chlapov? Moje flirty žili jeden deň. Ako motýle. Potom som chcela iba to, aby sa môj partner stratil. Toto má byť šťastie??? Vieš, ja cítim, že som bola naozaj v pekle.

Na stretnutia s Tebou sa v Taliansku hrnú davy mladých ľuďí. Poznáš nejakých ľuďí, ktorí sa po vypočutí Tvojho svedectva zblížili s Bohom?

Množstvo. Ale to nie je moja zásluha. Hovorím iba o tom, čo som prežila. A môj príbeh je príbe-hom mnohých ľuďí.

V knihe často ospravedlňuješ svojich hrdinov. Je to znak, že si im prepáčila...

Ja som tú knihu napísala s agresiou. Chcela som vypustiť to, čo vo mne trčí. Ale po mojom obrátení sa všetko zmenilo. Zavolała som vydavateľovi a povedala som: „To, čo máš, znič. Píšem všetko odznova.“

Veľmi vzrušujúca je scéna, keď navštevujete otca na psychiatrii. Zavreli ho tam za alkoholizmus...

Pre nás bol vždy milovaným otcom. Keď moja mama prečítala knižku, tak sa rozplakala: „Nemusela si zverejňovať toľko vecí.“ Ale ja sa nebojím. Pravda oslobodzuje. Mama povedala: „Pozývala som „ujov“, lebo som chcela, aby ste mali so sestrou otca.“ Ale my sme odpovedali: „My sme už otca mali. Leží na cintoríne.“

Zavrieš oči a vidíš ho teraz v nebi? Konečne šťastného?

Áno. Vieš, koľko som sa modlila o takú priepustku z očistca? (smiech) Koľko ružencov, koruniek? Čítala som *Denníček* Faustíny ako bláznivá. Sedela som päť dní v malom domčeku a krmila som sa *Denníčkom*. To kvôli nemu som predala dom v Miláne. (smiech)

A nemyslia si Taliani, že je to ďalší rozmar televíznej hviezdy?

Možnože aj myslia? Neviem. Viem, že tí, ktorí sa zo mňa smiali, volajú a hovoria: „My tiež chce-me ísť do Medžugorja! Dokedy sa dá predstierať, že je všetko super?

OK. Verím, že si odpustila všetkým oko-lo. A sebe samej? To je predsa najt'ažšie...

Ak mi Boh všetko odpustil, prečo by som mala trápiť samú seba? Treba dôverovať. Keď mi On odpustil, tak môžem aj ja sama sebe. Poviem Ti príbeh zo Spojených štátov, ktorý mnou otriasol. V noci zvoní kňa-zovi telefón: „Prosíme, prídte do nemocni-ce, umiera muž.“ Čo mal robiť? Kňaz sa zbalil a šiel. Za oknami zúrila hurikán. Kňaz išiel štyri hodiny. Umierajúci muž sa nechcel vyspovedať. „Boh mi aj tak neodpus-tí!“ kričal. Po niekoľkých hodinách kapitu-loval. Začal hovoriť: „Pred 15 rokmi som pracoval na železnici. Opil som sa. Neza-vrel som závoru na prechode. Auto zmietol vlak. Matka, otec, dve deti. Zahynuli na mieste.“ Kňaz zacítil chvenie v pleciach: „Vieš, pri tej nehode, nezahynuli štyri oso-by, ale iba tri. Ja som prežil. Odpúšťam ti, lebo som jedným z tých detí na zadnom se-dadle.“ Ak je schopná obeť odpustiť, tak to môže urobiť každý z nás...

Nech je náš Pán zvelebený za to, že nie je málo prípadov, keď ľudia ako Ania prijmú Božiu milosrdnú lásku a zároveň dokážu preukázať milosrdenstvo všetkým, ktorí im ublížili.

Tvoje milosrdenstvo Pane, ospevovať budem naveky...